

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołań K. P. i A. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2024 z dnia 2 lutego 2024 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim
Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz.
747,

z udziałem K. P.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 2 października 2024 r.,

oddala odwołanie.

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „KRS” lub „Rada”)
uchwałą nr [...] /2024 z 2 lutego 2024 r. (dalej także: „uchwała”),
działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej

Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”) postanowiła, że:

1. przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi,
2. nie przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. P. i K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

Konkurs na jedno wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi został ogłoszony w Monitorze Polskim w dniu 20 sierpnia 2020 r. (M.P. z 2020, poz. 747) poprzez obwieszczenie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 sierpnia 2020 r. o wolnym stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

W przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym Krajowa Rada Sądownictwa wydała dotychczas cztery uchwały: uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2021 z 10 marca 2021 r. (częściowo uchyloną przez Sąd Najwyższy wyrokiem w sprawie o sygn. I NKRS 87/21); uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2022 z 9 czerwca 2022 r. (uchyloną przez Sąd Najwyższy wyrokiem w sprawie o sygn. I NKRS 83/22); uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2023 z dnia 28 marca 2023 r. (uchyloną przez Sąd Najwyższy wyrokiem w sprawie o sygn. I NKRS 55/23).

Uchwałą nr [...] /2021 z 10 marca 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. P., M. O., K. P., A. K., K. T. i M. Z. do pełnienia urzędu na tym stanowisku sędziowskim.

Odwołania od ww. uchwały KRS nr [...] /2021 z 10 marca 2021 r. złożyły do Sądu Najwyższego dwie uczestniczki postępowania: A. P. i K. P..

Sąd Najwyższy wyrokiem z 17 listopada 2021 r., I NKRS 87/21, uchylił uchwałę KRS nr [...] /2021 z 10 marca 2021 r. w częściach dotyczących przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz

nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. P. i K. P. do pełnienia urzędu na tym stanowisku sędziowskim.

Uchylenie przedmiotowej uchwały we wskazanej części nastąpiło w wyniku stwierdzenia przez Sąd Najwyższy zasadności zarzutów naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 60 Konstytucji RP.

Uchwałą z 9 czerwca 2022 r., nr [...] /2022, w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 747, Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. P. i K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

Odwołania od ww. uchwały KRS nr [...] /2022 z 9 czerwca 2022 r. złożyły do Sądu Najwyższego dwie uczestniczki postępowania: A. P. i K. P..

Sąd Najwyższy wyrokiem z 25 stycznia 2023 r., I NKRS 83/22, uchylił uchwałę KRS nr [...] /2021 z 9 czerwca 2022 r. w całości i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Uchwałą z 28 marca 2023 r., nr [...] /2023 Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. P. i K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 18 października 2023 r., I NKRS 55/23, uchylił uchwałę KRS nr [...] /2023 z 28 marca 2023 r. w całości i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Uchwałą z 2 lutego 2024 r., nr [...] /2024 Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.

P. i K. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister, Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2023 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, w tym z orzeczeniem Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r., I NKRS 55/23, zapadłym w niniejszym postępowaniu nominacyjnym, następnie szczegółowo omówił kandydatury i przeprowadził naradę w celu zajęcia stanowiska w sprawie rekomendacji Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatek na wolne stanowisko sędziowskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym, objęte konkursem. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel Krajowej Rady Radców Prawnych, zawiadomiony o terminie.

W wyniku przeprowadzonej narady członkowie zespołu ocenili, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania na posiedzeniu zespołu na K. P. oddano 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, na A. P. oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujące się”, a na K. P. oddano 1 głos „za”, przy braku głos „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”.

W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji K. P. na jedno wolne stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 747.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że podejmując decyzję dotyczącą rekomendacji kandydatury K. P. wziął pod uwagę (dokonując oceny łącznej) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, w tym w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a także inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 u.KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia. Zespół kierował się również wymogiem z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024, poz. 1267; dalej: p.u.s.a.) i uwzględnił: stopień posiadanej przez kandydatki wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 2 lutego 2024 r. na:

- K. P. oddano 14 głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- A. P. oddano 3 głosy „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- K. P. oddano 2 głosy „za”, przy 2 głosach „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 16 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Rada wskazała, że Uczestnicy postępowania pretendujący do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu.

Przy podejmowaniu decyzji o rekomendacji K. P. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatkę wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, duże doświadczenie

orzecznicze, wyjątkowa znajomość prawa publicznego, wynik jej wysłuchania przed Zespołem, doświadczenie zawodowe w działalności organów administracji publicznej (rządowej), bogate doświadczenie zawodowe i dorobek naukowy.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Rada wyjaśniła, że wybrana kandydatka posiada wielopłaszczyznowe i kompleksowe przygotowanie do pełnienia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. O najwyższych kompetencjach kandydatki w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatur świadczą: duże doświadczenie orzecznicze uzyskane w sądownictwie powszechnym, wysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej w tym także prawa publicznego, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w sprawowaniu licznych funkcji w organach administracji publicznej (rządowej), doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego, znajomość nie tylko prawa administracyjnego, ale również innych dziedzin prawa, zwłaszcza prawa publicznego, działalność świadcząca o stałym podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, publikacje naukowe, cechy osobowościowe, w tym umiejętności interpersonalne, zdolność logicznego analizowania, umiejętność wykładni przepisów, zdolność działania pod presją czasu i stresu, odpowiedzialność za wykonywane zadania.

Rada podała również, że rekomendowana kandydatka posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa administracyjnego w związku z bogatą aktywnością zawodową, w tym związaną z pracą w organach administracji publicznej (rządowej) i organach władzy sądowniczej. Poza tym jest ona aktywna na polu działalności naukowej i publicystycznej.

Zdaniem Rady, wybrana kandydatka dysponuje wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Przede wszystkim jednak, spośród innych kandydatek, wyróżnia ją doświadczenie orzecznicze. Jak dalej podkreślono, K. P. posiada wieloletnie i bogate doświadczenie orzecznicze.

Ponadto Rada podkreśliła, że w jej ocenie K. P. jest najpełniej przygotowana do objęcia urzędu sędziego, gdyż posiada nie tylko odpowiednie przygotowanie praktyczne, ale także teoretyczne, w tym predyspozycje osobowościowe. Zdaniem

Rady, atutem wybranej kandydatki jest doskonale przygotowanie orzecznicze oraz dodatkowo znajomość innych dziedzin prawa niż prawo administracyjne. Jak dalej wskazano, wybrana kandydatka posiada bardzo wysokie kompetencje merytoryczne z zakresu zagadnień ustrojowych i prawa publicznego, które nie są powszechne wśród kandydatów pretendujących do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądownictwie administracyjnym, a w ocenie Rady winny być pożądane.

Poza tym zdaniem Rady, wybrana kandydatka wyróżnia się doświadczeniem zawodowym związanym ze stosowaniem prawa administracyjnego w ramach pełnionych funkcji w organach administracji publicznej. Rada wyjaśniła także dlaczego wybrana Kandydatka posiada najszerze przygotowanie do objęcia urzędu sędziego, wskazując na praktykę stosowania prawa administracyjnego, jak i szeroką wiedzę naukowo-teoretyczną w tym zakresie (czemu dała wyraz m.in. podczas wysłuchania przed zespołem).

Pismem z 10 kwietnia 2024 r. K. P., na podstawie art. 398¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1-3 u.KRS zaskarżyła uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2024 z 2 lutego 2024 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi (M.P. z 2020, poz. 747) w części, tj. w zakresie punktu pierwszego w całości oraz w zakresie punktu drugiego w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

Zaskarżonej Uchwale K. P. zarzuciła naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez:

1. naruszenie art. 398²⁰ k.p.c. poprzez pominięcie wytycznych Sądu Najwyższego wynikających z uzasadnienia wyroków wydanych w sprawie, a przede wszystkim wyroku z dnia 18 października 2023 r., I NKRS 55/23 dotyczących naruszenia art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. p.u.s.a. w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS, co w efekcie doprowadziło do przekroczenia granic swobodnego uznania oraz niezastosowania ustawowych kryteriów wyboru i wadliwego uzasadnienia uchwały. Wskazane naruszenie polegało na dokonaniu wyboru rekomendowanej kandydatki w sposób dowolny, bez wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego

sprawy, ponadto nienależycie uzasadniono podjęte rozstrzygnięcie poprzez niewskazanie w istocie argumentów przemawiających za tym, że rekomendowana kandydatka ma wyższe kwalifikacje od odwołującej. W następstwie Rada przyjęła, że kandydatka rekomendowana w punkcie pierwszym zaskarżonej uchwały dotyczącej przedstawienia Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi w stopniu wyższym spełnia kryterium doświadczenia zawodowego i ma wysokie kwalifikacje merytoryczne wyróżniając się wysokim poziomem wiedzy w- dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej (art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.);

2. naruszenie art. 60 Konstytucji RP poprzez niezapewnienie równych szans w dostępie do zawodu sędziego, polegające na:
 - niezastosowaniu jednolitych i obiektywnych kryteriów oceny kandydatów określonych w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., w toku postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, w szczególności w odniesieniu do osoby odwołującej, jak i kandydatki przedstawionej Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi;
 - naruszeniu art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS, poprzez pominięcie przez zespół przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendowanych Radzie kandydatów, doświadczenia zawodowego odwołującej;
3. naruszenie art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż przedstawiona Prezydentowi RP kandydatka do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi spełnia wymagania określone w tym przepisie;
4. naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS poprzez: zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji, przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem kryteriów ustawowych poprzez oparcie uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi na niezgodnych z

posiadaną dokumentacją faktach i niewzięcie pod uwagę okoliczności przemawiających w tym zakresie za kandydaturą odwołującą.

Skarżąca K. P. wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sprawę z odwołania K. P. zarejestrowano w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt I NKRS 57/24.

Pismem z 12 kwietnia 2024 r. A. P. na podstawie art. 44 u.KRS i art. 398⁴ § 1 pkt 1 *in fine*) k.p.c. zaskarżyła uchwałę nr [...] /2024 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 2 lutego 2024 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 747 w części, a to: 1. w zakresie punktu 1. w całości, 2. w zakresie punktu 2. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej A. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi.

Zaskarżonej Uchwale odwołująca A. P. zarzuciła naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 1. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1 - 3 u.KRS w zw. z art. 2 i art. 32 ust. 1-2 oraz art. 60 Konstytucji RP polegającym na braku określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur o jasne i jednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria ocen, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania przez władze publiczne obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1. zaskarżonej uchwały, a nie Skarżącej;
 2. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 2 u.KRS przez przekroczenie granic swobodnego uznania, przejawiających się w braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiału dowodowego poprzez oparcie się na ocenie przebiegu wysłuchania kandydatek wyłącznie na posiedzeniu ostatniego z powołanych w tym

konkursie Zespołu w dniu 27 marca 2023 r., z całkowitym pominięciem ocen przebiegu wysłuchania kandydatek na posiedzeniach Zespołów w dniach 23 lutego 2021 r. i 3 czerwca 2022 r., które to Zespoły jednomyślnie rekomendowały Skarżącą, a także poprzez nieodniesienie się do dokumentów wskazujących na dorobek naukowy i doświadczenie orzecznicze kandydatek, w sytuacji gdy prawidłowa ocena tych okoliczności winna prowadzić do wniosku o posiadaniu przez Skarżącą wyższych od kandydatki rekomendowanej kompetencji w zakresie eksponowanego przez Radę kryterium, tj. „ponadprzeciętnej wiedzy ze wszystkich obszarów związanych z aktywnością administracji publicznej” (s. 5 i 11);

3. art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału w sposób dowolny, z pominięciem rzetelnej jego oceny, w tym poprzez przyjęcie, że osoba orzekająca w przeszłości w sądach rejonowych wyłącznie w sprawach karnych, będąca jednocześnie autorką doktoratu z zakresu prawa karnego i publikacji dotyczącej odpowiedzialności dyscyplinarnej, tj. zagadnień z zakresu prawa karnego „zdecydowanie wyróżnia się doświadczeniem zawodowym związanym ze stosowaniem prawa administracyjnego” (s. 14), „dysponuje wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego” (s. 13) i posiada „bardzo wysokie kompetencje merytoryczne z zakresu zagadnień ustrojowych” (s. 14) oraz poprzez przyjęcie, że osoba orzekająca jako sędzia przez 8 lat w sądach rejonowych wyłącznie w sprawach karnych, a w okresie od 2006 r. do 2024 r. „pełniąca czynności administracyjne w Ministerstwie Sprawiedliwości” legitymuje się „ponadprzeciętną wiedzą ze wszystkich obszarów związanych z aktywnością administracji publicznej w zakresie jej imperium, ale także dominium”, „posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa administracyjnego”, co świadczy „o najwyższych kompetencjach kandydatki w porównaniu do innych zgłoszonych kandydatur”, a także w oparciu o błąd logiczny, utożsamiający znajomość prawa publicznego ze znajomością prawa administracyjnego, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1. zaskarżonej uchwały a nie Skarżącej;

4. art. 35 ust. 1 i ust. 2 u.KRS w zw. z art. 6 § 1 p.u.s.a. poprzez wzięcie przy dokonywaniu wyboru pod uwagę pozaustawowych kryteriów takich jak „umiejętności interpersonalne”, „zdolności logicznego analizowania”, „umiejętność wykładni przepisów”, „zdolność działania pod presją czasu i stresu”, „odpowiedzialność za wykonywane zadania”, „sprawność intelektualna w poszukiwaniu nowatorskich rozwiązań”, „bardzo dobra organizacja pracy”, „zdolność do planowania działań”, „zdolność do komunikacji”, „umiejętności społeczne”, w odniesieniu do, których KRS nie przedstawiła ponadto metod, jakimi te cechy kandydatek badała i nie przedstawiła wyników badań tych cech i kryteriów wobec Skarżącej, tym samym nie dokonując porównania wyników oceny tych kryteriów wobec wszystkich kandydatów;
5. art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez odstępianie od przesłuchania kandydatek przez nowo powołany Zespół, w toku postępowania po uchyleniu uchwały z dnia 28 marca 2023 r., pomimo faktu, że w okresie trwania niniejszego konkursu w składzie 25 osobowej KRS zmieniło się ponad 10 jej członków a pomiędzy 27 marca 2023 r. a 1 lutego 2024 r. zmieniło się co najmniej 6 członków, w tym członek Zespołu, którego opinię jako jedyną wzięto pod uwagę oceniając kandydatki w dniu 27 marca 2023 r., który w dniu 14 listopada 2023 r. przestał być członkiem Rady, jak również w okresie tym zmieniła się również znacznie sytuacja zawodowa kandydatki rekomendowanej;
6. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób sprzeczny z prawem i budzący wątpliwości co do prawidłowości procedury dokonywania wyboru, wbrew przewidzianym prawem możliwościom służącym dokonaniu oceny według jednolitych kryteriów kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie, tj.:
 - sporządzenie uzasadnienia w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i osoby rekomendowanej w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały w tym brzmieniu oraz bez wskazania, w jakim zakresie uznano kwalifikacje

rekomendowanej kandydatki za wyższe i bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia Skarżącej;

- sporządzenie uzasadnienia z użyciem sformułowań ogólnych i niejasnych takich jak: np. „wysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej”, „praktyka stosowania prawa administracyjnego”, „doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego”, „działalność świadcząca o stałym podnoszeniu kwalifikacji zawodowych”, „cechy osobowościowe”, „predyspozycje osobowościowe” „umiejętności interpersonalne”, „zdolność logicznego analizowania”, „umiejętność wykładni przepisów”, „zdolność działania pod presją czasu i stresu”, „odpowiedzialność za wykonywane zadania”, „sprawność intelektualna w poszukiwaniu nowatorskich rozwiązań”, „bardzo dobra organizacja pracy”, „zdolność do planowania działań”, „zdolność do komunikacji”, „umiejętności społeczne”, „wieloletnie doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa administracyjnego”, „pełnienie czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości”, „czynności na stanowisku głównego specjalisty”, „odpowiednie przygotowanie praktyczne, ale także teoretyczne”, „bardzo wysokie kompetencje merytoryczne z zakresu zagadnień ustrojowych”, „wysokiej klasy specjalistka”, „wysokie kwalifikacje merytoryczne”, „wszechstronna wiedza prawnicza” oraz „opinie służbowe” bez wskazania, o jakie, w jakiej liczbie, czyje i za jaki okres oraz w odniesieniu do jakich umiejętności opinie chodzi i czy ocena takich opinii oraz cech osobowościowych została uwzględniona w odniesieniu do każdej z kandydatur oraz bez wskazania, jakie „czynności administracyjne” oraz jakie „czynności na stanowisku głównego specjalisty” dokonywane przez osobę rekomendowaną a także jakie „przygotowanie praktyczne, ale także teoretyczne” tej kandydatki zostały oceniane i bez wskazania, jakie te czynności wraz z ich oceną oraz jakie przygotowanie teoretyczne i praktyczne mają wpływ na uznanie, iż osoba rekomendowana spełnia przyjęte przesłanki

w stopniu najwyższym, „wyróżnia się spośród innych kandydatur” (s. 15), co w istotny sposób utrudnia ocenę zasadności decyzji, a także jej kontrolę w ramach niniejszego odwołania, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie innej uczestniczki konkursu a nie Skarżącej;

7. art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez prowadzenie postępowania w sposób budzący wątpliwości co do bezstronności organu, a tym samym naruszeniu zasady równego traktowania przez władze publiczne obywateli Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasady demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie osoby wskazanej w pkt 1. zaskarżonej uchwały a nie Skarżącej poprzez:

- niewyłączenie się od udziału w postępowaniu, lecz wprost prowadzenie tej części posiedzenia, na której przedstawiane były kandydatki w przedmiotowym konkursie i prowadzenie głosowania w tej sprawie przez osobę, dla której kandydatka rekomendowana dwukrotnie (w 2018 i 2022 r.) podpisywała się na liście poparcia dla osoby kandydującej na członka KRS;
- ustalenie stanu faktycznego sprawy w oparciu wyłącznie o opinię Zespołu powołanego w toku trzeciego rozpatrywania konkursu, w skład którego wchodziła osoba ściśle powiązana zawodowo z kandydatką rekomendowaną i całkowite pominięcie, bez żadnego uzasadnienia, opinii dwóch poprzednich Zespołów, które jednogłośnie rekomendowały Skarżącą;

8. art. 398²⁰ k.p.c. poprzez pominięcie wykładających przepisy postępowania uwag i wiążących wytycznych Sądu Najwyższego zawartych w 3 wyrokach tego Sądu podjętych w niniejszym postępowaniu konkursowym tj. z dnia 18 października 2023 r. sygn. akt I NKRS 55/23, z dnia 25 stycznia 2023 r. sygn. akt 1 NKRS 83/22 oraz wyroku z dnia 17 listopada 2021 r. sygn. akt 1 NKRS 87/21 w zakresie konieczności:

- dokonania oceny kandydatek poprzez wnikliwą i obiektywną ocenę, opartą o jednolite kryteria „ze szczególnym uwzględnieniem przesłanki

wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej”, która to przesłanka „w przypadku powoływania sędziów sądów administracyjnych” w ocenie Sądu Najwyższego jest z natury rzeczy przesłanką bardzo istotną oraz stanowiącą często podstawową płaszczyznę rywalizacji pomiędzy konkurującymi ze sobą kandydatami” (s. 13 i 15 wyroku Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2023 r.);

- dokonania „analizy całokształtu okoliczności” sprawy i sformułowania przez KRS uzasadnienia podjętej uchwały z przedstawieniem „merytorycznych przesłanek swojej decyzji”, bez „zapewniania o przyjęciu określonych kryteriów oraz o tym, że przedstawiona kandydatka spełnia je w największym stopniu, przy jednoczesnym pominięciu w tej części uzasadnienia, która dotyczy wyjaśnienia przyczyn, dla których Rada uznała przedstawioną kandydatkę za najlepiej spełniającą kryteria, odniesień do informacji dotyczących wypełniania tych kryteriów przez innych kandydatów, zawartych w innej części uzasadnienia” (s. 11-12 wyroku Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2023 r.);

- wykazania, „w jaki sposób doświadczenie zawodowe pozwala uznać, że rekomendowana kandydatka „wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, co nie jest oczywiste w kontekście dotychczasowej służby sędziowskiej uczestniczki, która koncentrowała się na prawie i procedurze karnej” i Jej praca w administracji publicznej podobnie jak osiągnięcia akademickie były związane z szeroko pojętym prawem karnym (...) i jedynie marginalnie może być postrzegana jako związana z prawem administracyjnym i administracją publiczną” (s. 13 wyroku Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r.);

- wyjaśnienia „na czym polegają «czynności przy redagowaniu decyzji administracyjnych wydawanych w kierowanym przez»”

rekomendowaną kandydatkę „Wydziale odpowiadając za nie od strony formalnej i merytorycznej» oraz wskazania, jakie decyzje administracyjne są wydawane w kierowanym przez kandydatkę wydziale” (s. 13 wyroku Sądu Najwyższego z 18 października 2023 r.);

9. naruszenie prawa materialnego tj.: art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. polegające na przyjęciu, że doświadczenie „w ramach pełnionych funkcji w organach administracji publicznej” (s. 14) uzasadnia ocenę, że rekomendowana w pkt 1 zaskarżonej uchwały kandydatka może być wyżej oceniona niż Skarżąca, a jednocześnie, pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ustawowej przesłanki „wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej” poprzez brak jej analizy, co jednocześnie narusza zasadę równego, opartego na jasnych, niedyskryminujących kryteriach, dostępu do służby publicznej w zawodzie sędziego sądu administracyjnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżąca A. P. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie punktu 1 w całości i w zakresie punktu 2 w zaskarżonej części (tj. w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi) i przekazanie sprawy w tych zakresach Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sprawę z odwołania A. P. zarejestrowano w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt I NKRS 58/24.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2024 r. na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS połączono sprawę o sygn. akt I NKRS 58/24 ze sprawą o sygn. akt I NKRS 57/24 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 57/24.

W odpowiedzi na odwołania uczestniczka K. P. pismem z 15 maja 2024 r. wniosła o nieuwzględnienie odwołań A. P. z 12 kwietnia 2024 oraz K. P.1 z 10 kwietnia 2024 r. (dalej razem: „skarżące”, „odwołujące się”) i utrzymanie zaskarżonej uchwały w mocy.

W piśmie z 26 czerwca 2024 r. Biuro Krajowej Rady Sądownictwa

poinformowało, że Rada w niniejszych sprawach indywidualnych nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Mając na uwadze fakt, że do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS), uczestnik postępowania jest uprawniony do zaskarżenia uchwały dotyczącej przedstawienia lub odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, jeśli pozostaje ona w sprzeczności z prawem.

W świetle art. 33 ust. 1 u.KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, kandydatura w pierwszej kolejności rozpatrywana jest przez zespół Rady, który zgodnie z art. 35 ust. 2 u.KRS, ustalając kolejność kandydatów na liście, kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Następnie, zgodnie z art. 37 ust. 1 u.KRS, Rada rozpatruje i ocenia na posiedzeniu wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, po czym podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed tym Sądem. Stosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, wyznacza granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, biorąc z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2019 r., I NO 1/19).

W świetle art. 44 ust. 1 u.KRS w sprawach z odwołań od uchwał Rady dotyczących obsady stanowisk sędziowskich kognicja Sądu Najwyższego obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. W szczególności Sąd Najwyższy bada, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury. *A contrario* oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpoznawania kandydatur do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. *A fortiori* Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14). Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza zatem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego, jego rola ogranicza się do dokonania weryfikacji legalności uchwał KRS. Sąd Najwyższy bada zatem, czy Rada przy podejmowaniu uchwały przestrzegała ustawowych warunków powołania na stanowisko sędziego i nie naruszyła reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem.

Wobec powyższego, skoro Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatury na sędziego, to tym bardziej jego kontrkandydatów. Podkreślić jeszcze należy, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury. Zatem Sąd Najwyższy, badając zasadność odwołania, władny jest ocenić, czy w postępowaniu przed Radą nie doszło do naruszenia praw

i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej gwarantowanego przez art. 60 Konstytucji RP. W postępowaniu odwoławczym ocena zgodności z prawem podjętej przez Radę uchwały obejmuje więc również ocenę poprawności zastosowania przyjętych przez Radę kryteriów, w szczególności w warstwie metodologicznej. W dotychczasowym orzecznictwie słusznie przy tym podkreślano konieczność zastosowania przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów selekcyjnych w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Poprawne i konsekwentne zastosowanie przyjętych kryteriów nie tylko bowiem przekłada się na rekomendację kandydatów faktycznie spełniających określone warunki lub spełniających je w stopniu wyższym aniżeli pozostali kandydaci, ale także stanowi warunek *sine qua non* przeprowadzenia pierwszej części postępowania nominacyjnego w sposób odpowiadający standardowi konstytucyjnemu wynikającemu z art. 60 Konstytucji RP (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2020 r., I NO 123/20).

Artykuł 42 ust. 1 u.KRS nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwały nominacyjnej Rady. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19 oraz 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). Celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, oceniając kandydatów w postępowaniu konkursowym, Rada powinna wziąć pod uwagę dwie grupy kryteriów podlegających weryfikacji: 1) kryteria konstytutywne, 2) kryteria konsekwtywne. Kryteria konstytutywne, to podstawowe kryteria danego konkursu, które wynikają bezpośrednio z ustawy lub są istotowo związane ze stanowiskiem, którego dotyczy postępowanie konkursowe i które zostały wyraźnie przez Radę wskazane i opisane powyżej. Kryteria konsekwtywne scharakteryzować

zaś można jako „cechy konkurencji” (kryteria różnicujące). Kryteria te, przy spełnieniu przez kilku kandydatów kryteriów konstytutywnych, stanowią rację do ich różnicowania. Innymi słowy, kryteria konsekwentne stanowią kryterium oceny w ramach danego kryterium konstytutywnego (jest to swoista ocena drugiego stopnia). Kryteria konsekwentne odgrywają szczególne znaczenie w sytuacji, gdy o określoną liczbę miejsc ubiega się większa liczba kandydatów, wśród których liczba kandydatów spełniających kryteria konstytutywne pozostaje również większa aniżeli liczba stanowisk do obsadzenia. W tej sytuacji ocenie podlega nie to, czy dane kryterium konstytutywne zostało spełnione, lecz również swoista „doskonałość” spełnienia tego kryterium. Kryteria konsekwentne służą więc ustaleniu kolejności na liście rekomendowanych kandydatów, z których każdy spełnia wszystkie kryteria konstytutywne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 grudnia 2021 r., I NKRS 74/21; 10 listopada 2020 r., I NO 123/20; 18 lipca 2019 r., I NO 44/19; 12 czerwca 2019 r., I NO 38/19; 27 marca 2019 r., I NO 5/19; 27 marca 2019 r., I NO 9/19).

Zgodnie z art. 6 § 1 p.u.s.a, do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego może być powołany ten, kto:

- 1) ma obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;
- 2) jest nieskazitelного charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne uznane w Polsce;
- 4) jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego;
- 5) ukończył 35 lat życia;
- 6) wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej;
- 7) pozostawał co najmniej osiem lat na stanowisku sędziego, prokuratora, prezesa, wiceprezesa, lub radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej albo przynajmniej przez osiem lat wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza albo przez dziesięć lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracował w charakterze asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym co najmniej dwa lata.

Wskazany przepis p.u.s.a. stanowi dopełnienie „ogólnych” kryteriów powołania do służby sędziowskiej (uzyskania awansu) wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS.

W tym miejscu należy jeszcze podkreślić, że ze względu na okoliczność, iż to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego, Radzie przysługuje w tym zakresie szeroka władza dyskrejonalna. Uznanie Rady oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi RP wraz z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Z uwagi na zbieżność sformułowanych w obydwu odwołaniach zarzutów, Sąd Najwyższy – o ile nie zostanie zastrzeżone inaczej – będzie się odnosił do tych odwołań łącznie, a nie omawiał je osobno.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia zarzutu dotyczącego braku wszechstronnego rozważenia sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika, że wszystkie ustawowe kryteria wyboru kandydatek zostały wzięte przez KRS pod uwagę. Szczegółowo opisano wszystkie istotne cechy kandydatek. Krajowa Rada Sądownictwa w sposób prawidłowy zidentyfikowała różnice między kandydatką rekomendowaną a Skarżącymi – zwracając uwagę m.in. na okoliczność, że „[w] porównaniu z nimi, Pani dr K. P. posiada wielopłaszczyznowe kompleksowe przygotowanie do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w szczególności wieloletnie doświadczenie orzecznicze związane z pełnieniem urzędu sędziego”. Jak wskazała KRS, wszyscy kandydaci posiadają bogate doświadczenie zawodowe i odpowiedni poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, jednak w stopniu skutkującym niższą ich oceną kompleksową, niż wybrana kandydatka. Wobec powyższego KRS uznała, że prezentowane przez Skarżące doświadczenie zawodowe i poziom wiedzy w wymaganym ustawowo przedmiocie zasługuje na niższą ocenę, aniżeli to prezentowane przez wybraną kandydatkę. Rada wyjaśniła

co stoi za takim stanowiskiem wskazując, że wybrana kandydatka „posiada wieloletnie i bogate doświadczenie orzecznicze. Poza tym zdecydowanie wyróżnia się doświadczeniem zawodowym związanym ze stosowaniem prawa administracyjnego w ramach pełnionych funkcji w organach administracji publicznej. Kandydatka ta posiada najszerokie przygotowanie do objęcia urzędu sędziego, ponieważ ono obejmuje zarówno praktykę stosowania prawa administracyjnego, jak i szeroką wiedzę naukowo-teoretyczną w tym zakresie (czemu dała wyraz m.in. podczas wysłuchania przed zespołem)”. Ponadto KRS dodała, że K. P.1 „posiada bardzo wysokie kompetencje merytoryczne z zakresu zagadnień ustrojowych i prawa publicznego, które nie są powszechne wśród kandydatów pretendujących do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w sądownictwie administracyjnym, a w ocenie Rady winny być pożądane”. Tym samym KRS wskazała te cechy kandydatki, które zaważyły na dokonany przez Radę wyborze.

Z uzasadnienia uchwały wybrzmiewa, że Rada dokonała porównania kandydatur w ramach tego samego kryterium konstytucyjnego (doświadczenie zawodowe) z uwzględnieniem różnych kryteriów konsekwentnych (w przypadku wybranej kandydatki było to przede wszystkim doświadczenie orzecznicze).

W odniesieniu do powyższego, wskazać przede wszystkim trzeba, że żadna ze Skarżących nie posiada doświadczenia orzeczniczego na stanowisku sędziego. Rada miała prawo w ramach kryterium doświadczenia zawodowego, nadać największy walor doświadczeniu orzecniczemu i ocenić stopień wypełnienia tego kryterium przez wszystkie kandydatki. Należy przy tym zwrócić uwagę, że owszem, K. P. posiada doświadczenie orzecznicze jako referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym, a A. P. posiada doświadczenie orzecznicze jako pozaetatowy członek kolegium w Samorządowym Kolegium Odwoławczym, jednak ocena tego doświadczenia pozostaje wyłączną kompetencją Rady, która mogła uznać, że 8-letnie doświadczenie orzecznicze na stanowisku sędziego (doświadczenie K. P.1) ma w przedmiotowym konkursie wyższy walor, aniżeli 6 -letnie doświadczenie orzecznicze na stanowisku referendarza sądowego (doświadczenie K. P.) oraz 9-letnie doświadczenie orzecznicze na stanowisku pozaetatowego członka kolegium (doświadczenie A. P.).

Przy czym dodać trzeba, że sam ustawodawca dopuścił możliwość zgłaszania kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych przez sędziów sądów powszechnych, a jedynym kryterium ograniczającym taką możliwość ustanowił kryterium okresu zajmowania stanowiska sędziego w sądzie powszechnym (8 lat). Okres ten – co należy podkreślić – jest krótszy nawet niż okres pozostawania na stanowisku związanym ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, wymagany od kandydatów zajmujących te stanowiska w instytucjach publicznych (10 lat). Nie ma zatem istotnego znaczenia, w jakim wydziale orzekał sędzia sądu powszechnego zgłaszający swoją kandydaturę na stanowisko sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, ponieważ przy rozpoznawaniu wszelkich kategorii spraw zastrzeżonych dla właściwości sądów powszechnych mogą wyłonić się zagadnienia faktyczne i prawne związane z działalnością administracji publicznej oraz stosowaniem prawa administracyjnego. Dlatego nie może odnieść skutku argumentacja zawarta w odwołaniach w zakresie, w jakim koncentrowała się ona na podkreśleniu, że rekomendowana przez KRS Kandydatka K. P.1 posiada doświadczenie orzecznicze związane z prawem i postępowaniem karnym. Nie ulega przy tym wątpliwości, że doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego sędziego sądu powszechnego może uzyskać nie tylko wykonując czynności orzecznicze, ale również pełniąc rozmaite funkcje administracyjne zarówno w tym sądzie, jak i w innych jednostkach podległych lub nadzorowanych przez Ministra Sprawiedliwości, w tym w szczególności w Ministerstwie Sprawiedliwości. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w odniesieniu do wybranej Kandydatki i w uzasadnieniu zaskarżonej Uchwały wyraźnie to podkreślono.

Rada ponadto wskazała na kryteria oceny, które mają zasadnicze znaczenie w niniejszym konkursie („wysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej w zakresie jej *imperium* i *dominium*, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego, znajomość nie tylko prawa administracyjnego, ale również innych dziedzin prawa, działalność świadcząca o stałym podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, publikacje naukowe, doświadczenie w stosowaniu i tworzeniu prawa, cechy osobowościowe, w tym umiejętności interpersonalne, zdolność logicznego analizowania, umiejętność wykładni przepisów,

zdolność działania pod presją czasu i stresu, odpowiedzialność za wykonywane zadania”) oraz na to w jaki sposób spełnia je wybrana kandydatka („stopień posiadanej przez kandydatkę wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, duże doświadczenie orzecznicze, wyjątkowa znajomość prawa publicznego, wynik jej wysłuchania przed Zespołem, doświadczenie zawodowe w działalności organów administracji publicznej (rządowej), bogate doświadczenie zawodowe i dorobek naukowy”). Trzeba jeszcze zaznaczyć, że w postępowaniu z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, której przedmiotem są kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie wykluczone jest kwestionowanie ustaleń faktycznych, do czego w znacznej mierze zmierzają wywody Skarżących (por. wyrok Sądu Najwyższego z I NO 87/20 z dnia 2 grudnia 2020 r.).

Rada nie zaniechała zastosowania jednolitych i przejrzystych kryteriów konkursu. Uwzględniła kryteria zawarte w art. 6 § 1 p.u.s.a. w tym także kryterium z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz art. 35 ust. 2 uKRS. Co prawda w uzasadnieniu uchwały KRS wskazała jednocześnie na kryteria konstytutywne, konsekutywne oraz pomocnicze, co wprowadza pewien nieład, jednak odczytanie motywów rozstrzygnięcia jest możliwe. Ponadto, co do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego, wymienionych w art. 35 ust.2 u.KRS, trzeba podkreślić, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów – nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnośnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS, to należy wskazać, że i ten przepis nie precyzuje pojęcia tych kwalifikacji. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, czy sądów administracyjnych (art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.), gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów

składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, prezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy wiedza prawnicza, pełnione funkcje itp. Wobec powyższego podkreślane przez Radę takie cechy wybranej kandydatki jak „cechy osobowościowe, w tym umiejętności interpersonalne, zdolność logicznego analizowania, umiejętność wykładni przepisów, zdolność działania pod presją czasu i stresu, odpowiedzialność za wykonywane zadania”, mogły znaleźć swoje miejsce w uzasadnieniu uchwały. Dodać trzeba, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do każdego z nich przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Kompetencja Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie od uchwały KRS ogranicza się do zbadania, czy Rada zastosowała wobec poszczególnych kandydatów jednolite kryteria oceny ich zgłoszeń na wolne stanowisko sędziowskie i czy wnioski, które wyprowadziła z tej oceny, nie są dowolne. Sąd Najwyższy nie jest natomiast władny do dokonywania merytorycznej oceny poszczególnych kandydatur. Dlatego nie mogły odnieść skutku zarzuty odnoszące się do wartościowania spełnienia przez Skarżące i wybraną kandydatkę kryteriów wyboru. Dokonywanie takich porównań pozostaje wyłączną kompetencją KRS i w postępowaniu odwoławczym jest niedopuszczalne. W tym kontekście wybór kandydatury K. P. nie może być uznany za zupełnie arbitralny i oderwany od zebranego materiału dowodowego. Wobec powyższego brak jest podstaw do twierdzenia – jak chciałoby Skarżące – że Rada dokonała oceny kandydatur bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonała tej oceny w sposób niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny, z pominięciem rzetelnej, obiektywnej oceny ich kwalifikacji. Przy czym należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w ramach badania zgodności uchwały z

prawem nie może dokonywać merytorycznej oceny kandydatów i badać, który z kandydatów w większym stopniu spełnia kryteria wyboru na wolne stanowisko sędziowskie.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, dlaczego jej zdaniem K. P.1 spełnia kryteria wyboru najpełniej i w najwyższym stopniu – przypisując decydujące znaczenie posiadanemu przez nią wieloletniemu doświadczeniu zawodowemu, w tym orzeczniczemu, zdobytemu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, wskazując również na doświadczenie zawodowe w działalności organów administracji publicznej (rządowej), stopień posiadanej przez wybraną kandydatkę wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, znajomość prawa publicznego oraz dorobek naukowy. Należy podkreślić, że Rada ma możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne dla wyniku danego postępowania nominacyjnego – o ile tylko mieszczą się one w granicach kryteriów ustawowych i zostaną jednoznacznie wskazane jako relewantne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego (np. doświadczenie orzecnicze w samorządowym kolegium odwoławczym) zasługuje na wyższą ocenę niż inny; nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone czy nadano im większą wagę niż innym. Dopuszczalne działanie KRS w granicach uznania polega m.in. na tym, że może ona przypisywać różne wagi kryteriom konsekwentnym, mieszczącym się w ramach kryteriów konstytucyjnych wynikających z ustawy (art. 35 ust. 2 u.KRS). Należy również – jak już wyżej wskazano – pozostawić do wyłącznej kompetencji Rady ocenę wszystkich walorów kandydatów. Wobec powyższego, Rada wbrew twierdzeniom A. P., przedstawiła motywy swojego rozstrzygnięcia.

Jak już wyżej wskazano, nie można uwzględnić zarzutu Skarżących, jakoby Rada zaniechała wszechstronnej oceny kandydatów, tym bardziej jeszcze, że przedmiotowa sprawa była rozpatrywana przez KRS po raz czwarty. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że Rada dysponowała całością dokumentacji dotyczącej odwołujących się kandydatek.

Rada nie ma obowiązku przywoływania w uzasadnieniu uchwały całej treści znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały KRS nie może stanowić powtórzenia treści całego materiału zgromadzonego w sprawie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Jego funkcją jest zwerbalizowanie kryteriów, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu decyzji, co powinno być dokonane w taki sposób, aby możliwa była ocena legalności postępowania KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2023 r., I NKRS 17/22). Ponadto zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; z 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Nie wymaga się, aby uzasadnienie Rady cechował taki stopień szczegółowości, jak ma to miejsce w przypadku merytorycznego rozpoznania sprawy w postępowaniu cywilnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Nie jest zatem konieczne, jak chciałyby Skarżące, by w uchwale znalazło się szczegółowe przedstawienie wszystkich kandydatur w odniesieniu do każdego z wybranych przez Radę kryteriów. Każdy kandydat zna przebieg swojej ścieżki zawodowej i może dokonać odniesienia swojej kandydatury do zastosowanych przez Radę kryteriów wyboru.

Za nieuzasadniony należało także uznać postawiony przez Skarżące zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP. Konstytucyjne prawo równego dostępu do służby publicznej nie jest źródłem roszczenia o uzyskanie nominacji w postępowaniu konkursowym przed Krajową Radą Sądownictwa. Brak jest również podstaw do uznania, że Rada naruszyła art. 32 ust. 1-2 Konstytucji RP. Nie można stwierdzić,

by Skarżące były w toku postępowania dyskryminowane lub by naruszono w stosunku do nich przepisy regulujące przebieg postępowania – samo zaś subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Analizując sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby w tym zakresie doszło do naruszenia prawa (art. 42 ust. 1 u.KRS). Rada przyznała, że wszystkie kandydatki posiadają bogate doświadczenie zawodowe i odpowiedni poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Z rzeczonego uzasadnienia wynika wprost, że decydujące znaczenie w weryfikowanej procedurze nominacyjnej przyznano kryterium doświadczenia zawodowego (art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS) (w szczególności eksponując kryterium doświadczenia orzeczniczego, zdobytego na stanowisku sędziego sądu powszechnego oraz doświadczenie w działalności organów administracji publicznej oraz wiedzę z zakresu prawa ustrojowego i publicznego), kryterium dorobku naukowego (art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS) (publikacje naukowe) oraz kryterium wyróżniania się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej (art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.). Rada dokonując całościowej oceny kandydatów i analizując ustawowe kryteria wyboru, stwierdziła, że to K. P.1 spełnia wybrane kryteria najpełniej i w najwyższym stopniu. Pozostałe kandydatki również spełniają powyższe kryteria wyboru, jednak zdaniem Rady nie w sposób wystarczający do tego by ich kandydatury zostały przedstawione Prezydentowi RP. Jak podkreśliła KRS, wszyscy kandydaci posiadają bogate doświadczenie zawodowe i odpowiedni poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej jednak w stopniu skutkującym niższą ich oceną kompleksową. Skarżące nie posiadają doświadczenia orzeczniczego na stanowisku sędziego, ani też doświadczenia zawodowego na szczeblu administracji rządowej. Przy czym dodać trzeba, że Rada oceniając stopień

wymaganej od kandydatów ustawowo wiedzy (art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.) pozostaje w tym osądzie niezależna, a wskazanie na to, że wybrana kandydatka dysponuje wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej stanowi dopuszczalną ustawowo ocenę Rady. Nie jest zatem tak, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały brak było odpowiedniego wskazania i wyjaśnienia przyczyn, dla których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, iż kwalifikacje i doświadczenie zawodowe K. P.1 są bardziej odpowiednie od kwalifikacji i doświadczenia zawodowego Skarżących.

Choć indywidualna ocena Skarżących wypadła pozytywnie, to jednak na etapie oceny całościowej, dokonywanej w zestawieniu z kandydaturą K. P.1, ich kandydatury KRS uznała za słabsze. W sposób jednoznaczny wskazano przyczynę takiego uznania, wyraźnie podając argumenty przemawiające za wyborem kandydatury K. P.1 (legitymowanie się doświadczeniem orzecznictwem na stanowisku sędziego sądu powszechnego oraz w administracji rządowej, wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, publikacje naukowe). Należy podkreślić, iż Krajowa Rada Sądownictwa dysponuje uprawnieniem do wyboru kryterium decydującego, co było w dotychczasowym, utrwalonym już orzecznictwie Sądu Najwyższego, wielokrotnie sygnalizowane. Trzeba zatem wskazać, że ocena kandydatury względem poszczególnych kryteriów, jak również całościowa ocena stopnia wypełnienia przez daną kandydaturę wszystkich kryteriów, należy do wyłącznej kompetencji KRS. Inaczej mówiąc Krajowa Rada Sądownictwa, w ramach przyznanego jej uznania, miała prawo przyznać wybranym kryteriom decydujące znaczenie oraz ocenić ich spełnienie przez kandydatów – i w żadnym razie nie przesądza to o zasadności twierdzeń Skarżących, że zaskarżona uchwała została oparta na błędnych ustaleniach.

W tym miejscu podnieść jeszcze trzeba, że Sąd Najwyższy w wyroku z 2 lutego 2022 r., sygn. akt I NKRS 132/21 wskazał, iż na wysoki poziom wiedzy prawniczej znaczący wpływ ma doświadczenie zawodowe. Wobec powyższego, Rada oceniając wiedzę wymaganą przez przepis art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

była uprawniona do dokonania tej oceny przez pryzmat doświadczenia zawodowego kandydatów i na tej podstawie uznania, która z kandydatur spełnia wymóg ten najlepiej. KRS wskazując na okoliczności, które zdecydowały o przedstawieniu Prezydentowi RP K. P.1, wskazała m.in., że jej doświadczenie pracy w administracji publicznej w połączeniu z doświadczeniem orzecznictwem świadczą o gruntownej znajomości problematyki wymaganej do sprawowania urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Przy czym podejmując decyzję o przedstawieniu wybranej kandydatki Rada dysponowała szeregiem dokumentów, w tym zestawieniem decyzji oraz projektami m.in. skarg kasacyjnych i analiz prawnych sporządzonych przez wybraną kandydatkę w ramach jej pracy na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości. Z treści odwołań wynika, że według twierdzeń Skarżących, stopień spełniania przez nie kryterium ustawowych takich jak wymóg z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., czy doświadczenie zawodowe statuuje je wyżej od kandydatki przedstawionej przez Radę Prezydentowi RP. Trzeba natomiast pamiętać, że Sąd Najwyższy nie jest umocowany do zestawienia ze sobą wszystkich kandydatów oraz dokonania ich ponownej oceny, gdyż w ten sposób wszedłby w kompetencje zastrzeżone konstytucyjnie dla Krajowej Rady Sądownictwa. Podkreślić jednocześnie należy, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich nawet przez samą Radę. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15, LEX nr 1975843).

Skarżące ponadto podniosły, że Rada w niniejszym postępowaniu nominacyjnym uwzględniła jedynie przebieg wysłuchania kandydatek, które odbyło się na posiedzeniu zespołu w dniu 27 marca 2023 r. (w ramach postępowania poprzedzającego podjęcie uchwały nr [...] /2023 z 28 marca 2023 r.). Trzeba zaznaczyć, że Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała, że „[w]szechstronna analiza zgromadzonej dokumentacji, w tym ocena przebiegu wysłuchania

kandydatek na posiedzeniu zespołu w dniu 27 marca 2023 r. (w ramach postępowania poprzedzającego podjęcie uchwały nr [...] /2023 z 28 marca 2023 r.) doprowadziły do podjęcia uchwały”. Ze sformułowania tego nie wynika, by wykluczono analizę poprzednich wysłuchań (z dnia 23 lutego 2021 r. oraz z dnia 3 czerwca 2022 r.), a jedynie tyle, że gdy Rada odnosząc się w uzasadnieniu do wysłuchania kandydatek, ma na myśli to wysłuchanie, które odbyło się w dniu 27 marca 2023 r., gdyż to właśnie to ostatnie wysłuchanie miało znaczenie dla podjęcia zaskarżonej uchwały. Wskazać jeszcze w tym miejscu trzeba, że KRS posiada pełny dostęp do dokumentacji każdego z kandydatów, a uzasadnienie uchwały nie stanowi dosłownego odzwierciedlenia przebiegu posiedzenia Rady. Przy czym dokonanie ponownego przesłuchania przed kolejnym posiedzeniem Rady, stanowi wyłącznie decyzję KRS.

Skarżąca A. P. przedstawiła ponadto jako zarzut „odstąpienie od przesłuchania kandydatek przez nowo powołany Zespół, w toku postępowania po uchyleniu uchwały z dnia 28 marca 2023 r., pomimo faktu, że w okresie trwania niniejszego konkursu w składzie 25 osobowej KRS zmieniło się ponad 10 jej członków a pomiędzy 27 marca 2023 r. a 1 lutego 2024 r. zmieniło się co najmniej 6 członków, w tym członek Zespołu, którego opinię jako jedyną wzięto pod uwagę oceniając kandydatki w dniu 27 marca 2023 r., który w dniu 14 listopada 2023 r. przestał być członkiem Rady, jak również w okresie tym zmieniła się również znacznie sytuacja zawodowa kandydatki rekomendowanej”. Trzeba podkreślić, że zgodnie z art. 187 Konstytucji RP, Rada stanowi organ kolegialny, w skład, którego wchodzi członkowie wybierani na określony czas (4 lata) oraz osoby, które są jej członkami podczas pełnienia funkcji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, a także osoba powołana przez Prezydenta RP. Zmiana składu osobowego KRS w czasie nie zaburza prac tego organu konstytucyjnego, bowiem ciągłość prac Rady jest konieczna dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Nie ma znaczenia zatem, czy w trakcie trwającej procedury konkursowej, doszło do zmiany członka KRS. W szczególności, gdy doszło już do zajęcia stanowiska przez zespół członków KRS lub też do podjęcia uchwały przez Radę. Kwestia ponownego wysłuchania kandydatów na stanowiska sędziowskie przez Radę pozostaje jej dyskrejonalną

decyzją. Przy czym dodać trzeba, że Rada podejmuje uchwałę na podstawie dokumentacji, w kształcie udostępnionym jej w dniu posiedzenia. Zna zatem przebieg całej procedury konkursowej.

Skarżąca A. P. podniosła ponadto zarzut dotyczący ustalenia stanu faktycznego sprawy, które nastąpiło „w oparciu wyłącznie o opinię Zespołu powołanego w toku trzeciego rozpatrywania konkursu, w skład którego wchodziła osoba ściśle powiązana zawodowo z kandydatką rekomendowaną i całkowite pominięcie, bez żadnego uzasadnienia, opinii dwóch poprzednich Zespołów, które jednogłośnie rekomendowały Skarżącą”. Zaznaczyć trzeba, że Rada wskazała w uzasadnieniu uchwały, że „podzielając w pełni stanowisko zespołu – uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie Pani K. P.1”. Wybrana kandydatka została rekomendowana przez zespół członków KRS w wyniku narady, która odbyła się na posiedzeniu zespołu członków KRS w dniu 1 lutego 2023 r. Okoliczność, że zespół na poprzednich posiedzeniach w toku niniejszej procedury konkursowej zajął inne stanowisko nie ma znaczenia dla prawidłowości decyzji KRS. Rada może podjąć uchwałę o przedstawieniu kandydata zarówno rekomendowanego przez zespół KRS, jak i tego który rekomendacji zespół nie otrzymał, z tym, że w takiej sytuacji ma obowiązek wskazania w uzasadnieniu uchwały podstawy podjęcia takiej decyzji. Przy czym wskazać trzeba, że przed podjęciem pierwszej uchwały w niniejszej procedurze konkursowej, zespół na posiedzeniu w dniu 8 marca 2021 r. zdecydował o rekomendacji A. P., następnie przed podjęciem drugiej uchwały w niniejszej procedurze konkursowej, zespół na posiedzeniu w dniu 7 czerwca 2022 r. zdecydował o rekomendacji A. P. i K. P.1, a kolejno przed podjęciem trzeciej uchwały w niniejszej procedurze konkursowej, zespół na posiedzeniu w dniu 27 marca 2023 r. zdecydował o rekomendacji K. P.1 i K. P.. Powyższe wskazuje, że za każdym razem zespół podejmował inną decyzję o rekomendacji kandydatek. Przy czym wybraną kandydatkę rekomendował na dwóch ostatnich posiedzeniach. Dodać jeszcze trzeba, że okoliczność, że w składzie zespołu członków KRS w dniu 27 marca 2023 r. – jak wskazuje Skarżąca A. P. – zasiadała „osoba ściśle powiązana zawodowo” z wybraną kandydatką, stanowi zarzut gołosłowny. Przy czym jak już wyżej wskazano, wybrana kandydatka rekomendowana była na ostatnich

dwóch posiedzeniach zespołu członków KRS (7 czerwca 2022 r. oraz 27 marca 2023 r.).

Skarżąca A. P. podniosła ponadto, że prowadzenie postępowania przez KRS nastąpiło w sposób budzący wątpliwości, co do bezstronności tego organu, „poprzez niewyłączenie się od udziału w postępowaniu, lecz wprost prowadzenie tej części posiedzenia, na której przedstawiane były kandydatki w przedmiotowym konkursie i prowadzenie głosowania w tej sprawie przez osobę, dla której kandydatka rekomendowana dwukrotnie (w 2018 i 2022 r.) podpisywała się na liście poparcia dla osoby kandydującej na członka KRS”. W tym miejscu należy wyjaśnić, że wybrana kandydatka jako sędzia sądu powszechnego posiada uprawnienie do udzielania poparcia kandydatom na członków KRS, którzy są sędziami. Okoliczność ta nie stanowi o powstaniu takiej relacji między udzielającym poparcia a kandydatem, która mogłaby uzasadniać wątpliwości co do bezstronności członka Rady, któremu kandydat udzielił poparcia i nie musi oznaczać istnienia między tymi osobami jakiegokolwiek osobistej relacji. Taka okoliczność wymagałaby co najmniej uprawdopodobnienia, czego jednak we wniesionym odwołaniu Skarżąca nie zdołała dokonać.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

[SOP

[a.ł]]